

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Ing. J. F., narozený X,
bytem X, X,
proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje,
odbor legislativní a právní a krajský živnostenský úřad,
IČ: 70891168, sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě ze dne 19. 4. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2022, č. j. KK/110/LP/22-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Městského úřadu v Chebu, odbor správních činností a obecní živnostenský úřad, ze dne 12. 11. 2021, č. j. MUCH 95650/2021 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o některých přestupcích**), kterého se úmyslně dopustil tím, že jako řidič postavil motorové vozidlo zn. Volvo, registrační značky X, v Chebu v

Šeříkové ulici u objektu č. p. 1325, mimo pozemní komunikaci (na zeleni); kdy přestupek byl zjištěn dne 14. 8. 2020 v 05:00 hodin, čímž žalobce neoprávněně zabral veřejné prostranství. Za předmětný přestupek byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 500 Kč spolu s náklady řízení ve výši 1000 Kč.

2. Žalobou naříkaným rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2022, č. j. KK/110/LP/22-3 bylo odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II.

Žaloba

3. V žalobě namítal žalobce zejména absenci důkazů o identitě řidiče. Dle žalobce se ve správním spise nenachází žádný důkaz o tom, že by to měl být právě on, kdo zaparkoval v rozhodné době motorové vozidlo zn. Volvo, registrační značky X, v Chebu v Šeříkové ulici u objektu č. p. 1325 mimo pozemní komunikaci. V době zjištění předmětného přestupku Městskou policií nebyl řidič na místě přítomen, a tedy nemohlo dojít k jeho ztotožnění na místě. V podání vysvětlení měl poté žalobce uvést, že byl řidičem, který v rozhodnou dobu zaparkoval předmětné vozidlo na předmětném místě, ale v souladu s § 137 odst. 4 správního řádu toto nelze užít jako důkaz ve správním řízení. Žalobce měl ve svém podání ze dne 25. 10. 2021 také uvést, že byl řidičem, který v rozhodnou dobu zaparkoval motorové vozidlo zn. Volvo, registrační značky X, v Chebu v Šeříkové ulici u objektu č. p. 1325, ale v souladu se zásadou zákazu sebeobviňování toto nelze užít jako důkaz ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů poté žalobce soudu navrhnul, aby napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 2. 5. 2022 žalovaný k námitce žalobce stran zásady zákazu donucování k sebeobviňování uvedl, že základní pramen zásady zákazu donucování k sebeobviňování představuje ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, a to konkrétně jeho čl. 37 odst. 1, čl. 40 odst. 2, 3 a 4 Listiny. Zmiňovaný článek 37 odst. 1 upravuje právo každé jednotlivé osoby, tedy jak osoby fyzické, tak osoby právnické, odepřít výpověď, jestliže by způsobila nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké. Důsledkem ústavněprávní úpravy zákazu donucování k sebeobviňování je promítnutí této zásady do většiny právních odvětví a především do práva trestního (přestupkového). V přestupkovém právu se tato zásada projevuje např. v možnosti obviněného nevypovídat (§ 82 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů) nebo odmítnutí výpovědi, pokud by sám sobě nebo osobě blízké způsobil trestní stíhání (§ 55 odst. 4 správního řádu). Obviněný z přestupku může s ohledem na tuto zásadu odmítnout aktivní jednání, které by mohlo zapříčinit jeho usvědčení. K tomuto aktivnímu jednání nemůže být donucován ani za pomoci pořádkové pokuty, překonání odporu, či jakýmkoliv jiným způsobem, přičemž je nutné podotknout, že za aktivní jednání se nepovažuje dostavení se na prováděný úkon. Jedním z nejdůležitějších projevů zásady zákazu donucování k sebeobviňování je již zmíněná možnost obviněného odepřít výpověď, obviněný se ale musí dostavit k výsledku. K dostavení se na výslech může být obviněný donucen za pomoci pořádkové pokuty nebo dokonce předvedení na tento úkon. Na začátku výsledku je obviněný vždy poučen o svých

právech a povinnostech, především o možnosti nevypovídat. Ze správního spisu považoval žalovaný za zjištěné, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k podání vysvětlení na den 12. 4. 2021; ten se následně dne 13. 4. 2021 z jednání omluvil, že zapomněl. Správní orgán I. stupně poté požádal Magistrát města Brna o provedení úkonu podání vysvětlení, který žalobce předvolal na den 26. 5. 2021, kdy se dostavil a k věci, po řádném poučení o možnosti nevypovídat, podal vysvětlení. Uvedl, že předmětné vozidlo v Šeríkově ul. v Chebu zaparkoval on. Dne 25. 10. 2021 žalobce písemně správnímu orgánu I. stupně sdělil, že souhlasí, aby ústní jednání (nařízeného na den 3. 11. 2021) proběhlo v jeho nepřítomnosti a dále uvedl, že byl řidičem, který předmětné vozidlo na uvedeném místě zaparkoval a spáchal tak přestupek (č. listu 36). Z výše uvedeného měl žalovaný za prokázané, že žalobce nebyl k sebeobviňování nucen, vždy byl řádně o svých právech poučen, kdy následně práva odeprít výpověď nevyužil, aktivně sám vypověděl, že byl řidičem, který se přestupkového jednání dopustil. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV.

Replika žalobce

5. V replice žalobce setrval žalobce na svém názoru vyjádřeném v žalobě a poté zopakoval, že ve správním spise neexistuje žádný důkaz o tom, že to byl právě on, kdo měl spáchat předmětný přestupek. Údajný pachatel nebyl městskou policií ztotožněn. Doznání ze dne 26. 5. 2021 nelze použít jako důkaz (§ 137 odst. 4 správního řádu). Rovněž doznání ze dne 25. 10. 2021 nelze dle žalobce použít jako důkaz, neboť to bylo učiněno písemně bez opatření úředně ověřeného podpisu.

V.

Posouzení věci soudem

6. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyjádřili výslovný souhlas [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].
7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je nedůvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: správní orgán I. stupně obdržel dne 12. 10. 2020 oznámení přestupku na neznámého pachatele, který jako řidič postavil vozidlo zn. Volvo registrační značky X mimo pozemní komunikaci v Chebu v Šeríkové ulici na travnaté ploše. Z karty vozidla X, pořízené v centrálním registru vozidel, správní orgán I. stupně zjistil, že provozovatelem a vlastníkem vozidla je V. S., nar. X. Ten správnímu orgánu I. stupně dne 5. 2. 2021 sdělil, že vozidlo v době spáchání skutku měl v užívání Ing. J. F. - žalobce. Správní orgán I. stupně poté předvolal žalobce k podání vysvětlení na den 12. 4. 2021. Žalobce se následně dne 13. 4. 2021 z jednání omluvil s tím, že zapomněl. Správní orgán I. stupně následně požádal Magistrát města Brna o provedení úkonu podání vysvětlení, který žalobce předvolal a ten ve věci podal vysvětlení. V jeho rámci uvedl, že

předmětné vozidlo v Šeříkově ul. v Chebu zaparkoval on. Správní orgán I. stupně poté vydal dne 24. 6. 2021 příkaz, kterým Ing. J. F. uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku. Žalobce proti příkazu podal v zákonné lhůtě odpor a správní orgán I. stupně nařídil na den 3. 11. 2021 ústní jednání s tím, že zároveň poučil žalobce, že v tento den se může seznámit i se spisem. Žalobce dne 25. 10. 2021 správnímu orgánu I. stupně písemně sdělil, že souhlasí, aby ústní jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti, a dále uvedl, že je řidičem, který předmětné vozidlo na uvedeném místě zaparkoval a spáchal tak přestupek.

10. V žalobě vznesl žalobce skupinu námitek, jimiž napadal zjištěný stav věci, který dle jeho názoru neprokazuje, že by předmětný přestupek spáchal právě on. Především namítal důkazní nepoužitelnost záznamu o podání vysvětlení dle § 137 odst. 4 správního řádu a důkazní nepoužitelnost podání ze dne 25. 10. 2021 pro rozpor se zásadou zákazu sebeobviňování. V tomto směru dále doplnil, že podání ze dne 25. 10. 2021 nebylo opatřeno úředně ověřeným podpisem, protože nebylo postaveno najisto, že jej zaslal právě on.
11. K námitce týkající se nepřípustnosti důkazu záznamem o podání vysvětlení dle § 137 odst. 4 správního řádu soud konstatuje, že zákonem je výslovně zakázáno použití záznamu o podání vysvětlení jako důkazního prostředku a správní orgán se tak nemůže dovolávat skutečností uvedených v záznamu jako důvodu pro rozhodnutí. Informace obsažená ve vysvětlení má sloužit pouze jako podpůrný materiál ke zvážení dalšího postupu správního orgánu. V této souvislosti však soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016 – 37 a zde publikovaný názor, dle kterého „[20] Podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek; užití úředního záznamu o podání vysvětlení lze ale připustit jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu, a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují.“ Pakliže tedy správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, ve svém rozhodnutí uvedl mezi podklady k vydání rozhodnutí i podání vysvětlení obviněného, neznamená tento postup bez dalšího rozpor s ustanovením § 137 odst. 4 správního řádu. Jak vyplývá ze shora uvedeného, k porušení uvedeného ustanovení zákona by mohlo dojít za situace, kdy by správní orgány opíraly svou argumentaci výhradně o záznam o podání vysvětlení, čemuž v daném případě nebylo, neboť správní spis obsahuje další důkazy (podání žalobce ze dne 25. 10. 2021), které prokazují vinu žalobce (k tomu blíže dále). Tuto část argumentace žalobce soud neshledal důvodnou, neboť správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 137 odst. 4 správního řádu, neboť záznam o podání vysvětlení nebyl proveden jako důkaz, nýbrž sloužil jako jiný podklad pro vydání rozhodnutí.
12. K námitce týkající se přípustnosti podání ze dne 25. 10. 2021 jako důkazního prostředku, soud konstatuje, že neshledal provedení podání ze dne 25. 10. 2021 jako důkazu v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování. Rovněž nevznikla soudu pochybnost o tom, že podání učinil právě žalobce.
13. Na mezinárodní úrovni je zásada zákazu donucování k sebeobviňování upravena např. čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nebo v čl. 14 odst. 3 písm. g) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech z roku 1966. Vnitrostátní základní pramen zásady zákazu donucování k sebeobviňování představuje ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, a to konkrétně jeho čl. 37 odst. 1, čl. 40 odst. 2, 3 a 4 Listiny. Zmiňovaný článek 37 odst. 1 upravuje možnost každé jednotlivé osoby, tedy jak osoby fyzické, tak osoby právnické, právo odepřít výpověď, jestliže by způsobila nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké. Zákaz nucení k sebeobvinění platí i pro

přestupkové řízení (nález [I. ÚS 1849/08](#)).

14. Princip vyjádřený v této zásadě tak lze shrnout tím, že žádná osoba nesmí být nucena k tomu, aby proti své osobě předkládala důkazy či tvrdila skutečnosti, které by ji usvědčovaly z protiprávního jednání. Zcela podstatným prvkem v této zásadě je však prvek vynuceného jednání takové osoby. V daném případě je však posuzováno jednání žalobce, které bylo učiněno zcela dobrovolně, bez nátlaku a s plným vědomím toho, jaký může mít toto jednání dopad pro osobu žalobce. V této souvislosti je na místě také poukázat na skutečnost, že podání žalobce ze dne 25. 10. 2021 bylo reakcí na jeho předvolání k ústnímu jednání, v jehož rámci nebyl žalobce konfrontován možností uložení pokuty (jako tomu bylo v případě předvolání svědka pana Stejskala), pokud se k jednání nedostaví, pouze byl poučen, že jednání může proběhnout bez jeho přítomnosti (s čímž vyjádřil souhlas). Správní řád, zákon o odpovědnosti za přestupky či jiný zákon na vnitrostátní či mezinárodní úrovni nevylučuje přípustnost doznání ke spáchání protiprávního jednání jako důkazu. Ostatně, taková právní úprava by znamenala vyloučení eventuality pachatelova přiznání, což je v rozporu s logikou i možností přihlídnout k takovému jednání jako polehčující okolnosti. Nutno ale také zdůraznit, že ani v případě žalobcova přiznání nesmí správní orgány rezignovat na zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu).
15. Co se týče tvrzené absence úředně ověřeného podpisu, považuje soud tuto námitku za účelovou a nedůvodnou. Žalobce se uvedenou námitkou pokouší navodit dojem, že přípis ze dne 25. 10. 2021 nebyl správnímu orgánu I. stupně zaslán jeho osobou. Přípustnost podání však v tomto případě nepodmiňuje úředně ověřený podpis, nejsou-li pochyby o tom, kým byl zaslán. S ohledem na to, že v přípise je reagováno na předvolání k ústnímu jednání, které bylo adresováno právě žalobci a dále bylo podepsáno podpisem žalobce, o kterém je možné tvrdit, že je shodný s podpisy na jiných přípisech žalobce, nevznikl důvod pochybovat o osobě zasílatele. Kromě toho, v přípisu uvedená skutečnost koresponduje s obsahem vysvětlení, jež žalobce podal. Rovněž jednání žalobce (nedostavení se k ústnímu jednání) koresponduje s obsahem přípisu, kdy žalobce vyjádřil souhlas s jednáním bez jeho přítomnosti. Za zásadní však soud považuje skutečnost, že žalobce zpochybnil pravost tohoto přípisu až v soudním řízení o žalobě, a to nikoliv již v samotné žalobě, nýbrž až v replice. Žalobci byla existence podání ze dne 25. 10. 2021 známa již v době podání odvolání. Z logiky věci je poté možné rozumně očekávat, že poté, co se žalobce dozvěděl o takto závažné skutečnosti, bylo by přirozeným postupem tuto skutečnost uvést již v odvolání či v žalobě, nikoliv si ponechat tuto skutečnost až na poslední možnou chvíli. Z uvedeného poté soud dospěl, že žalobcem vznesená námitka je ryze účelového charakteru, a i proto ji shledal nedůvodnou.
16. Závěrem soud konstatuje, že v případě žalobce nevznikly pochybnosti o spáchání předmětného přestupku ani pochybnosti o osobě pachatele. Správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, které podporují závěry obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně i žalovaného. Jednalo se zejména o oznámení přestupku, fotodokumentaci předmětného přestupku, záznamy o podání vysvětlení žalobce a pana S., přípis žalobce ze dne 25. 10. 2021 a informace o pozemku a informace z odboru majetkoprávního Městského úřadu Cheb, kdy bylo zjištěno, že předmětné vozidlo stojí mimo pozemní komunikaci (na zeleni) a nebylo mu vydáno potřebné povolení k záboru na den 14. 8. 2020, podání žalobce ze dne 25. 10. 2021 a opis z evidence přestupků. V souvislosti s přihlédnutím k záznamům o podání vysvětlení žalobce i svědka

pana S., soud, stejně jako správní orgány, dospěl i soud k názoru, že tyto korespondují s doznáním žalobce ze dne 25. 10. 2021, kdy byly použity pouze jako jiné podklady k vydání rozhodnutí. Stejně tak soud neshledal důvod k nepřipustnosti důkazu podání ze dne 25. 10. 2021 pro rozpor se zásadou zákazu sebeobviňování či pro absenci úředně ověřeného podpisu.

17. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť shledal žalobu nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**). Především neshledal soud žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků, neboť postup správních orgánů byl zcela v souladu se zákony, a to především při provádění dokazování a shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci a současně soud považoval rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného za správná a přezkoumatelná, neboť z jejich odůvodnění jasně, srozumitelně a přehledně plyne jednak spáchání předmětného přestupku a jednak prokázání viny žalobci, jakožto pachateli předmětného přestupku; současně soud považoval zjištěný stav věci správními orgány za dostatečný.

VII.

Náklady řízení

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 2. srpna 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně